

ύ...

ς / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη

Μερικοί άνθρωποι, παρόλο που

μετάνιωσαν για κάποιο σφάλμα τους και ο Θεός τους συγχώρεσε, οπότε έπαψαν να λειτουργούν οι πνευματικοί νόμοι, **αυτοί δεν ξεχνούν το σφάλμα τους. Ζητούν επίμονα από τον Θεό να τιμωρηθούν σ' αυτή τη ζωή για το σφάλμα τους, για να εξοφλήσουν.** Αφού λοιπόν επιμένουν, ο Καλός Θεός εκπληρώνει αυτό το φιλότιμο αίτημα τους, τους κρατάει όμως τοκισμένη την πληρωμή στο Ουράνιο Ταμειυτήριο Του, στον Παράδεισο. Αυτοί είναι τα **αρχοντόπουλα** του Θεού, είναι τα πιο **φιλότιμα** παιδιά του Θεού.

Στο Λειμωνάριο λ.χ. αναφέρεται το εξής για τον αββά Ποιμένα τον βοσκό: Μιά φορά τον επισκέφθηκε κάποιος και ζήτησε να τον φιλοξενήσει στο κελλί του. Επειδή ο αββάς δεν είχε ιδιαίτερο χώρο για φιλοξενία, τακτοποίησε τον επισκέπτη στο κελλί του και αυτός πήγε να διανυκτερεύσει σε μια σπηλιά. Το πρωί που επέστρεψε, τον ρώτησε ο επισκέπτης: «Πώς τα πέρασες αββά; Μήπως κρύωσες;».

» Όχι, πέρασα καλά. Μπήκα σε μια σπηλιά και βρήκα μέσα ένα λιοντάρι να κοιμάται. Ξάπλωσα κι εγώ και ακούμπησα την πλάτη μου στην χαίτη του. Από τα χνώτα του η σπηλιά ήταν σαν φούρνος και δεν κρύωσα». » Καλά, δεν φοβήθηκες μήπως σε φάει το λιοντάρι;», τον ρώτησε ο επισκέπτης. «Όχι, του λέει ο αββάς, αλλά, να ξέρεις, εμένα θα με φάνε τα θηρία». «Πώς το ξέρεις αυτό;». «Εγώ στον κόσμο ήμουν βοσκός, του λέει ο αββάς, και κάποτε που βοσκούσα το κοπάδι μου οι σκύλοι μου καταξέσχισαν κάποιον περαστικό και, ενώ μπορούσα να τον σώσω, **αδιαφόρησα**. Από τότε ζητάω από τον Θεό συνέχεια να με φάνε τα θηρία. Πιστεύω να μου κάνει ο Θεός αυτό το χατίρι». Και πράγματι αυτον τον αββά τον έφαγαν τα θηρία. Στην άλλη όμως ζωή αυτοί οι άνθρωποι θα είναι στον πιο εκλεκτό τόπο.

- Γέροντα, διάβασα σε σχόλια κάποιου πατερικού βιβλίου ότι ο άνθρωπος, όταν κάνει κάποια αμαρτία, πρέπει να τιμωρηθεί, για να πληρώσει το κακό που έκανε.

- Όχι, δεν είναι έτσι. **Ο άνθρωπος, αν μετανιώσει, δεν τιμωρείται** · τον ελεεί ο Χριστός. Χρειάζεται πολλή προσοχή στα σχόλια, γιατί μπορεί ένας σχολιαστής να είναι αρκετά καλός, αλλά καμιά φορά να κάνει λανθασμένες ερμηνείες. Αν κανείς δεν είναι σίγουρος ότι ο σχολιαστής είναι καλός, καλύτερα ας διαβάσει μόνον το κείμενο. [...]

- Έχουμε, Γέροντα, και στην εποχή μας τέτοια περιστατικά;

- Ναί, βέβαια. Θυμάμαι κάποιο γεγονός που συνέβη, όταν ήμουν στην Μονή Φιλοθέου. Κάποιος μοναχός, όταν ήταν στον κόσμο, είχε κάψει έναν Τούρκο στον φούρνο, επειδή είχε σφάξει τον πατέρα του. Μετά μετανόησε, ήρθε στον Άγιον Όρος, έγινε μοναχός και είχε βάλει μιά καλή σειρά. Μέρα-νύχτα όμως παρακαλούσε τον Θεό να επιτρέψει να καεί και ο ίδιος. Μια φορά έπιασε πυρκαγιά στο Μοναστήρι. Εγώ τότε ήμουν δοχειάρης. Ετοίμασα δοχεία με νερό και τρέξαμε όλοι και σβήσαμε την φωτιά. Τελικά αυτόν τον μοναχό τον βρήκαμε καμένο. **Θα μου μείνει αλησμόνητη η σκηνή...** Τι είχε γίνει; Αυτός τότε ήταν ογδόντα πέντε χρονών και τον διακονούσε ένας μοναχός που ήταν εβδομήντα πέντε. Εκείνη την ημέρα, για να τον ανακουφίσει λίγο από τους πόνους των ρευματισμών, του έτριψε τα πόδια του με πετρέλαιο και τον κουκούλωσε κοντά στο τζάκι. Πετάχτηκε όμως μια σκανδαλήθρα από τα ξύλα της καστανιάς, πήρε φωτιά, κάηκε εκείνος και έπιασε φωτιά και όλο το Μοναστήρι. Εγώ στενοχωρήθηκα πολύ για το γεγονός · δεν μπορούσα να ήσυχάσω! Ύστερα μου είπε ο Πνευματικός: «Μή στενοχωριέσαι · αυτός ζητούσε από τον Θεό να καεί, για να εξιλεωθεί · αυτό ήταν δώρο Θεού».

Γέροντος Παϊσίου Λόγοι, Δ', σελ. 245-247

«Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσ/νικης

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr